Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Udrag fra Det forbandede Huus
Titel:	
Citation:	”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366431184/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)
Anvendt udgave:	Fjorten eventyr og fortællinger

dige Talen om hans Redelighed. Selv Huset, han vil nu sælge, kom han neppe saa ærlig til, som han siger, og de store Fordringer, han har paa min Farbroders Boe, har jeg aldrig hørt Farbroder tale om. Gud veed hvad der bliver tilovers, naar nu hver faaer Sit; og Alle holdt dog Farbroder for en riig Mand.«

»Det maa Skifteretten forstaae – svarede Frants – men det veed jeg kun, at jeg er en Gjæk, om jeg nu ikke kjøber Huset.«

»Sandt at sige, kjære Frants! – sagde Johanne nu bønlig – jeg er næsten lidt ængstelig for at flytte ind iggen i det Huus, hvor kjær ogsaa hver Krog der maa være mig fra min Barndom. Farbroders ulykkelige Dødsmaade kan jeg dog aldrig ret forsone mig med, og hver Gang jeg gaaer over Lange-Bro og seer de Druknedes Dødningehuus med de lave Vinduer, er det mig altid som jeg maatte hen og see derind, om han ikke laae der endnu og ikke kunde komme i Jorden, førend han kom i sin rette Kiste.«

»Spøger endnu de gamle Amnesti-Eventyr i dit Hoved, min Johanne! For din gode kjære Farbroder behøve vi vist ikke at frygte. Han vilde dog kun bringe os Lykke og Velsignelse, hvis han endnu skulde være om os paa Jorden. Men derfor er jeg rolig; han var from og gudfrygtig, og der var vist Intet i hans Liv, som kunde forstyrre hans Ro efter Døden. At han forsætlig skulde have styrtet sig i Stranden, som Rygtet jo har villet indbilde os, derfor er jeg fuldkommen tryg. Havde jeg kun ikke just været paa min Svendereise og du hos din døende Moster, havde vi maaskee havt ham endnu. Hvor ofte har jeg ikke advaret ham mod den Seilen alene paa Kalleboe Strand! men det skulde han nu engang hver Søndag. Saalænge jeg var i hans Lære, fulgte jeg jo altid med, og da jeg reiste, lovede han mig dog, at tage en Sømand med sig for Fremtiden.«

»Ak, det var en ulyksalig Juul – sukkede Johanne – først da man havde lyst efter ham i Avisen og Hr. Stork havde gjenkjendt ham i de Druknedes Huus og besørget ham jordet i Stilhed som en Selvmorder, først da fik jeg Ulykken at vide, og han kom ikke engang i sin rette Kiste og med Nød og neppe i christen Jord.«

»Lad os nu ikke sørge længer, kjære Kone, over hvad der dog ikke stod i vor Magt at hindre! men lad os til min fromme Mesters Erindring nu holde hans gamle Huus i Agt og Ære, og befrie det fra det taabelige Vanrygte, ved ubekymret at boe og bygge, hvor han har le-